കുരിശിൽ രക്ഷ കണ്ടെത്തിയവൾ

IV

"കുരിശിലാണ് എന്റെ രക്ഷ, അങ്ങയുടെ പീഡാനുഭവവും കുരിശുമരണവും വാഴ്ത്തപ്പെട്ടതാകട്ടെ. അങ്ങയുടെ പീഢാനുഭവത്തിൽ എന്നേയും പങ്കുകാരിയാക്കണമെ". ക്രൂശിതനായ ലോകരക്ഷകനോടുള്ള, ഉള്ളുതുറന്ന പ്രാർത്ഥനയുമായി ജീവിതബലി പൂർത്തിയാക്കിയ ഒരു പുണ്യവതി തന്നെയായിരുന്നു എവുപ്രാസ്യമ്മ. ഗോതമ്പു മണി നിലത്തു വീണ് അഴുകി ഇല്ലാതാകുമ്പോഴാണ്, മുളപൊട്ടി നൂറു നാമ്പുകളും നൂറു മേനിയും ആയി ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതെന്നുള്ള തിരിച്ചറിവും അനുരോധമായ ജീവിതവുമാണ് ഒരു സമർപ്പിതയിൽ നിന്ന് 'മണവാളൻ' പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതെന്നുള്ള ബോധ്യം ഹൃദയ ഭിത്തികൾക്കുള്ളിൽ എവുപ്രാസ്യമ്മ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. ബാല്യപ്രായത്തിൽത്തന്നെ കന്യകാത്വം ജീവിതത്തിലുടനീളം പാലിക്കണമെന്നാഗ്രഹിച്ചത് ദൈവാശ്രയബോധത്തിൽ ഉറച്ചു നിന്നുകൊണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ ദൈവവിളിക്കു നേരെയുണ്ടായ കുടുംബ പ്രതികരണങ്ങളിലും ശാരീരികാസ്വാസ്ഥ്യങ്ങളിലും പൈശാചിക പ്രലോഭനങ്ങളിലും ആടിയുലഞ്ഞു പോകാതെ, തന്നെ പിടിച്ചു നിർത്തിയത് ക്രൂശിതനായ മിശിഹായുടെ രക്ഷാകവചമായിരുന്നു വെന്ന് എവുപ്രാസ്യമ്മക്ക് പൂർണ്ണ വിശ്വാസവുമുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു തന്നെ, ക്രൂശിതനെ മാറോടണച്ച് ജീവിക്കുവാൻ അവൾ ബദ്ധശ്രദ്ധയായിരുന്നു.

കുരിശുകൾ സഹനമാണെന്നും സഹനം കുരിശുകളാണെന്നുമുള്ള വലിയ ബോധ്യത്തിൽ, കർത്താവിന്റെ കാൽവരി കയറുവാനുള്ള കരുത്തും മാതൃകയും അമ്മക്ക് നല്കിയത്, സഹനത്തിന്റെ തീച്ചൂളയിൽ സ്നേഹഗീതികൾ ആലപിച്ച വിശുദ്ധ കൊച്ചുത്രേസ്യയും സഹനങ്ങളുടെ പൊള്ളുന്ന പാതയിലൂടെ ദീർഘകാലം നടന്നു നീങ്ങിയ വിശുദ്ധ അമ്മ ത്രേസ്യയുമാണ്. കർമ്മലീത്താ സന്യാസിനി സമൂഹത്തിന്റെ പ്രമാണരേഖയിൽ സഹനത്തെ വിശദമാക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്: "ആത്മബലിയുടെ ചൈതന്യത്തിൽ ദൈവത്തിന് നാം അർപ്പിക്കുന്ന സഹനം മഹത്തായ ഒരു പ്രേഷിത പ്രവൃത്തിയാണ്."

"ആരെങ്കിലും സ്വന്തം പിതാവിനെയും മാതാവിനെയും ഭാര്യയെയും മക്കളെയും സഹോദരന്മാരെയും സഹോദരിമാരെയും എന്നല്ല, സ്വജീവിനെത്തന്നെയും വെറുക്കാതെ, എന്റെ അടുക്കൽ വരുന്നെങ്കിൽ അവന് എന്റെ ശിഷ്യനായിരിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല" (ലൂക്കാ 14:26) എന്ന യേശുവിന്റെ ശിഷ്യത്വം ആവശ്യപ്പെടുന്ന നിബന്ധനകൾ ബാല്യം മുതലേ എവുപ്രാസ്യമ്മ മനഃപ്പാഠമാക്കിയിരുന്നു. ഒമ്പതാം വയസ്സ് തുടങ്ങി കന്യകാത്വത്തിലേക്കുള്ള പ്രാരംഭ പരിശീലനക്കളരിയായ ബോർഡിങ്ങ് ഹൗസിലേക്ക് പോകുന്നതിന് മുമ്പ്, ഏതാണ്ട് മൂന്നുകൊല്ലത്തോളം, മാതാവ് ഉൾപ്പെടെയുള്ള കുടുംബാന്തരീക്ഷത്തിൽ നിന്ന്, എവുപ്രാസ്യമ്മ ശിഷ്യത്വം ആവശ്യപ്പെടുന്ന ഉപേക്ഷയുടെ മാർഗ്ഗത്തിൽ മെല്ലെമെല്ലെ വഴി നടക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. കൊച്ചു പ്രായത്തിൽ മറ്റാർക്കും സംലഭ്യമല്ലാത്ത ഒരു ദിവ്യ പ്രചോദനമായിരുന്നു ഒഴിഞ്ഞുമാറിയുള്ള ഒളിജീവിതത്തിന് അവൾക്ക് പ്രേരണ നല്കിയിരുന്നത്. ജോൺപോൾ മാർപ്പാപ്പ പറയുന്നുണ്ട്: "സമർപ്പിത ജീവിതം ക്രൂശിതനോടുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ തിളക്കത്തെ പ്രതിബിംബിക്കുന്നു. കാരണം കുരിശിന്റെ രഹസ്യത്തോടുള്ള അറിവിന്റെ വിശ്വസ്തത കൊണ്ട്, പിതാവിന്റെയും പുത്രന്റെയും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെയും സ്നേഹത്തിൽ വിശ്വസിക്കുകയും ജീവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്ന് ഏറ്റു പറയുന്നു. ഇങ്ങനെ കുരിശ് ഈ ലോകത്തിൽ വർഷിക്കപ്പെട്ട ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ അതീവ സമൃദ്ധിയാണ് എന്ന അറിവിൽ നിലനില്ക്കാൻ അത് സഭയെ സഹായിക്കുന്നു. അത് ക്രിസ്തുവിന്റെ രക്ഷാകര സാന്നിദ്ധ്യത്തിന്റെ മഹത്തായ അടയാളവുമാണ്".

അറിവാണല്ലോ ശക്തി. ലോകരക്ഷകന്റെ കുരിശാരോഹണമുൾപ്പെടെയുള്ള പീഡാസഹനങ്ങൾ എവുപ്രാസ്യമ്മയുടെ എന്നുമുള്ള ധ്യാന വിഷയമായിരുന്നു. മനുഷ്യപാപങ്ങൾ സ്വന്തം ചോരകൊണ്ട് കഴുകി വിശുദ്ധമാക്കി, മനുഷ്യ സമൂഹത്തെ മരണത്തിനപ്പുറമുള്ള സ്വർഗ്ഗീയ പിതാവിന്റെ ഭവനത്തിലേക്ക് മോചിപ്പിച്ചെടുത്തവന്റെ മാതൃക അവൾക്ക് ഉദാത്തമായ മാർഗ്ഗദർശനമായിരുന്നു. അവൾ ഏറ്റു പറഞ്ഞു: "കുരിശിലാണ് എന്റെ ഏക രക്ഷ. നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ പങ്കപ്പാടും കുരിശു മരണവും വാഴ്ത്തപ്പെട്ടതാകട്ടെ." മുറിയിൽ ആയിരിക്കുമ്പോൾ, കുരിശു രൂപത്തെ മാറിൽ ചേർത്തു വച്ച് പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ക്രൂശിതനെ കണ്ണീർ വാർത്തുകൊണ്ട് പലവുരു ചുംബിക്കുന്നതും എപ്പോഴും കാണാമായിരുന്നു. അവൾ തന്റെ ആത്മപിതാവിന് ഇങ്ങനെ എഴുതി: "തുങ്ങപ്പെട്ട രൂപത്തേയും എന്റെ പരി. അമ്മയേയും ഉറ്റുസൂക്ഷിച്ച് അപേക്ഷിക്കുന്നതും കണ്ണുനീർ ചിന്തുന്നതും എന്റെ ഹൃദയത്തിന് ഏക ആശ്വാസമാണ്" (*നവനാൾ ജപങ്ങൾ*, മൊഴിമുത്തുകൾ).

എവുപ്രാസ്യമ്മയുടെ മുറിയിൽ കൂട്ടായി കിടന്നിരുന്ന ആശ്രമ ശുശ്രൂഷിയായ കൊച്ചുത്രേസ്യക്ക് ഒരു രാത്രിയിൽ കഠിനമായ വയറു വേദന അനുഭവപ്പെട്ടു. വേദന സഹിക്കാൻ പറ്റാതെ ആ ബാലിക നന്നേ വിഷമിച്ചു. ഉറങ്ങുന്ന എവുപ്രാസ്യമ്മയെ വിളിച്ചുണർത്തി ബുദ്ധിമുട്ടി ക്കേണ്ടെന്ന് കൊച്ചുത്രേസ്യ തീരുമാനിച്ചു; സഹിക്കുക തന്നെയെന്ന് വച്ച് അവൾ കിടന്നു വേദന കടിച്ചമർത്തി കൊണ്ട്. പെട്ടെന്ന് ആരോ വിളിച്ചുണർത്തിയ പോലെ എവുപ്രാസ്യമ്മ ഉണർന്നു. വയറുവേദന കൊണ്ട് പുളയുന്ന കൊച്ചുത്രേസ്യയെ കണ്ട് വിവരം തിരക്കി. അമ്മ അവളുടെ വയറ്റത്ത് കുരിശു വരച്ച് പ്രാർത്ഥിച്ചു. വളരെ പെട്ടെന്ന് കൊച്ചു ത്രേസ്യക്ക് പൂർണ്ണാശ്വാസമായി.

കാൽവരിയിലെ കുരിശിനെ കേന്ദ്രീകരിച്ചായിരുന്നു അമ്മയുടെ ധ്യാനാത്മക ജീവിതം. കുരിശിൽ നിന്നുള്ള ഓഹരിയിൽ അവൾ സന്തോ ഷം കണ്ടെത്തി. ക്രൂശിതനോടുള്ള ഗാഢബന്ധത്തിൽ അവളുടെ സഹ നങ്ങൾ മധുര ചഷകങ്ങളായി അവൾക്കനുഭവപ്പെട്ടു. "കർത്താവിന്റെ സഹനത്തിൽ പങ്കുകൊണ്ടെങ്കിലേ അവിടുത്തെ സ്നേഹത്തിലും നമുക്ക് പങ്കുള്ളൂ" എന്ന് വിശ്വസിക്കുക മാത്രമല്ല മറ്റുള്ളവരെ വിശ്വസിപ്പിക്കു വാനും ക്രൂശിതന്റെ മണവാട്ടി പരിശ്രമിച്ചിരുന്നു. അമ്മയുടെ മൊഴിമു ത്തുകളിൽ ഇപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. "നമ്മുടെ കർത്താ വിനെ പ്രതി പാടുപെടാത്ത ദിവസം ഒന്നുമല്ലാത്തതായി തോന്നുന്നു. കർത്താവിനെ പ്രതി പാടുപെടുന്നതിൽപരം ഭാഗ്യം എന്തുണ്ട്!" "എന്റെ സ്നേഹരക്ഷിതാവെ, നിന്നെ പ്രതി, എന്തു പാടൊ, ഞെരുക്കമോ സഹി പ്പാൻ ഞാൻ ആസ്തമായിരിക്കുന്നു." (*ലിഖിതങ്ങൾ*, കത്ത് 33, 1904 മാർച്ച് 26). അതെ, സഹിക്കുവാൻ ഒന്നുമില്ലാത്ത, സഹന ശൂന്യങ്ങളായ ദിവസ ങ്ങൾ എവുപ്രാസ്യമ്മക്ക് മൂകതയും ശൂന്യതയുമാണ് സമ്മാനിച്ചിരുന്ന തെന്ന് എവുപ്രാസ്യമ്മ തന്നെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. പഴയ നിയമത്തിലെ ജോബിനെപ്പോലെ പല പരീക്ഷണങ്ങളിലൂടെ എവുപ്രാസ്യമ്മയും കട ന്നുപോകുവാൻ ദൈവം അനുവദിക്കുന്നത് കാണാം. പ്രൗഢമായ തന്റെ കുടുംബ സ്വത്തും പ്രതാപവും മുഴുവൻ നശിച്ചു. ദാരിദ്ര്യത്തിലാണ്ടു. ആന്തരികമായ പീഡനങ്ങൾക്കു പുറമെ, സമൂഹത്തിലെ തെറ്റിദ്ധാരണ കളും കീർത്തി നാശങ്ങളും എല്ലാം ഏവുപ്രാസ്യമ്മയെ സഹനങ്ങളുടെ ആഴത്തിലേക്ക് തള്ളിവിട്ടു. തന്നെത്താൻ നെഞ്ചിലേറ്റി പുൽകി വന്നി രുന്ന ക്രൂശിതനോട് താദാത്മ്യപ്പെടാനുള്ള അതിയായ ആഗ്രഹത്തിൽ ക്രിസ്തുവിനെ പ്രതി ഏറ്റെടുക്കുന്ന എല്ലാ നഷ്ടങ്ങളും ലാഭമാണെന്ന് വിശുദ്ധ പൗലോസിനെപ്പോലെ എവുപ്രാസ്യമ്മയും വിശ്വസിച്ചു വന്നി രുന്നു.

സഹനം സ്വന്തമാക്കുക മാത്രമല്ല മറ്റുള്ളവരേയും സഹനത്തിന്റെ സ്വർഗ്ഗീയ ശൈലിയിലേക്ക് കൊണ്ടുവരുവാനും ആ 'സഹനപുത്രി'ക്ക് സന്തോഷമുണ്ടായിരുന്നു. സ്കൂൾ ഓഫീസിൽ ജോലി ചെയ്തിരുന്ന ഒരു കൊച്ചു സഹോദരിയുടെ മുഖത്ത് പലപ്പോഴും ദുഃഖം തളം കെട്ടി നില്ക്കുന്നത് എവുപ്രാസ്യമ്മയുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടാറുണ്ട്. സഹോദരിയുടെ മുഖത്ത് നിഴലിക്കുന്ന വിഷാദ ഭാവം എന്താണെന്ന് സ്നേഹപൂർവ്വം ചോദിച്ചറിഞ്ഞു.́ സ്വാഭാവികമായും സംഭവിക്കുന്ന ചെറിയ തെറ്റുകുറ്റങ്ങൾക്കും വീഴ്ചകൾക്കും അധികാരികളിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന ശാസനയും ശകാരവുമാണ് വിഷാദ ഭാവത്തിന്റെ വേരുകൾ എന്ന് ഏവുപ്രാസ്യമ്മക്ക് മനസ്സിലായി. സഹനങ്ങളെ വാരിപ്പുണരാൻ വേവുത പൂണ്ടിരുന്ന എവുപ്രാസ്യമ്മ സ്വതസിദ്ധമായ പുഞ്ചിരിയോടെ ആ സഹോദരിക്ക് ആശ്വാസം പകർന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്: "ഇതൊന്നും സാരമില്ല മകളെ, എല്ലാം നന്നായി സഹിച്ചോളൊട്ടൊ - ഒന്നും നഷ്ടപ്പെടുത്തരുത്. തമ്പുരാൻ സ്നേഹിച്ച് തരുന്നതാണെല്ലാം. മകളോടാർക്കും വിഷമമൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടല്ല. മറിച്ച് തമ്പുരാന് സ്നേഹമുള്ളതുകൊണ്ടാണ് ഇവയെല്ലാം തരുന്നത്. ആ കുരിശിലേക്കൊന്നു മോളു നോക്കൂ! നമ്മുടെയൊക്കെ എത്ര ചെറുതാണ്! മകളെ കർത്താവിന്റെ സഹനത്തിൽ പങ്കുകൊണ്ടെങ്കിലേ, സ്നേഹത്തിലും പങ്കുള്ളൂ. സഹനത്തോളം തന്നെ സ്നേഹവും." ഇത്തരമൊരു സാന്ത്വനോപദേശം കൊച്ചു സഹോദരിക്ക് നല്കിയശേഷം എവുപ്രാസ്യമ്മ ഉടനെത്തന്നെ തന്റെ ആത്മപിതാവിന് എഴുതി: "സ്നേഹപിതാവെ, ഞാൻ അങ്ങെ മകളല്ലെ, ദൈവത്തെക്കുറിച്ച് എനിക്ക് വല്ലതും സഹിക്കണം, പാടുപെടണം, വളരെ ആഗ്രഹമുണ്ട്. അപേക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. സ്നേഹപിതാവും കൂടെ അപേക്ഷിച്ച് മേടിച്ചുതരണമെന്ന് സാദ്ധ്യപ്പെട്ട് അപേക്ഷിക്കുന്നു" (*ലിഖിതങ്ങൾ*, കത്ത് 7, 1901 ആഗസ്റ്റ് 1). സഹനങ്ങൾ ഏൽപ്പിച്ചു കിട്ടുന്നു. പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു; സ്നേഹപിതാവിനെക്കൊണ്ടും പ്രാർത്ഥിപ്പിക്കുന്നു. കുരിശിനെ പുൽകിയ ഒരു പുണ്യ പുത്രിക്കല്ലേ ഇത്തരമൊരു അപേക്ഷകളിലെ വരികൾ കുത്തിക്കുറിക്കുവാൻ സാധിക്കൂ! സഹിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തമായ ആഗ്രഹവും ആവേശവും അമ്മ ആർജ്ജിച്ചെടുത്തതുതന്നെ കർത്താവിന്റെ പീഡാസഹനങ്ങളുടെ ധ്യാന ചിന്തകളിൽ നിന്നാണല്ലോ!

1901 ഏപ്രിൽ 1 ന് തന്റെ ആത്മപിതാവിനെഴുതിയ കത്തിൽ ഇപ്രകാരം എഴുതി വച്ചു. "പ്രിയ പിതാവെ, ഈ വലിയ ദുഃഖദിവസങ്ങളിൽ എന്റെ ഈശോ അനുഭവിക്കുന്ന പാടുകളിൽ എന്തു ചെയ്തുകൊണ്ട് എന്റെ രക്ഷിതാവിനെ ഞാൻ ആശ്വസിപ്പിക്കേണ്ടു എന്ന് ഇടവിടാതെ

ഓർത്ത് തേടി നടക്കുകയാകുന്നു" (*ലിഖിതങ്ങൾ*, കത്ത് 4, പേജ് 38). സ്വന്തം മണവാളനോടുള്ള മണവാട്ടിക്കടുത്ത സ്നേഹത്തിന്റെ തീവ്ര തയും ആഴവുമാണ് ഈ കത്തിൽ പ്രോജ്വലമായി തിളങ്ങി നില്ക്കുന്നത്. അവിടം കൊണ്ടവസാനിക്കുന്നില്ല - അവിടുത്തെ പീഡാസഹനങ്ങ ളിലെ കണ്ണീരും രക്തച്ചൊരിച്ചിലും ഉൾക്കണ്ണുകൾക്കൊണ്ട് കാണുകയും ധ്യാനിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അവൾ തന്നെ മറ്റൊരുലോകത്തിലേക്ക് ആവാഹിക്കപ്പെടുകയും കുറെ നേരമെങ്കിലും പ്രജ്ഞയറ്റവളായിത്തീ രുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്. ആ സഹനദാസന്റെ ചിത്രം ദർശനത്തിലൂടെ കാണുകയും താൻ വികാര തരളിതയായി പ്രജ്ഞയറ്റ് വീണുപോയ സംഭവം തന്റെ ആത്മപിതാവിനെ ഒട്ടും വൈകാതെ തന്നെ എഴുതി അറിയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. "എന്റെ പിതാവെ! 11-ാം തിയ്യതി ബുധ നാഴ്ച ഏകദേശം ആറര മണി കഴിഞ്ഞ സമയം വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന കൈകൊണ്ട് ഉപകാരസ്മരണ ചെയ്ത് നില്ക്കുമ്പോൾ പെട്ടെന്ന് ഒരു ബോധക്കേട് വന്നു. അപ്പോൾ ഒരാളെ ഞാൻ കാണുന്നതുപോലെ തോന്നി. ഈ ആൾ, എന്റെ പിതാവെ, ഓർക്കുമ്പോൾ കൂടെ വാവിട്ടു നിലവിളിപ്പാൻ തക്ക സ്ഥിതിയിൽ ഒരു വലിയ കുരിശിന്മേൽ തറയ്ക്ക പ്പെട്ടും സർവ്വാംഗം മുറിവേല്ക്കപ്പെട്ടും തലയിൽ ഒരു മുൾമുടി തറച്ചിരി ക്കയും ദേഹമാസകലം രക്തം ഒഴുകുകയും - എന്റെ പിതാവെ, ഇത് ഓർത്ത് എഴുതുന്നതിന് എന്റെ കണ്ണുകൾ സമ്മതിക്കുന്നില്ലല്ലൊ. അങ്ങേ മുഖത്തുനിന്ന് ഒഴുകുന്ന രക്തം വയറ്റത്തും മറ്റും തെറിച്ച് വീഴുകയും പല സ്ഥലത്തും അടിയുടെ ശക്തിയിൽ മാംസം പൊളിഞ്ഞു നില്ക്കു കയും ഇടത്തെ കൈ പറിഞ്ഞ് മുഴുവനും വളഞ്ഞ് കിടക്കുന്ന പ്രകാര വും, ആ വ്യാകുലം നിറഞ്ഞ തിരുക്കണ്ണിൽ നിന്ന് രക്തക്കണ്ണുനീർ ഒഴുകി വീഴുകയും എന്തോ ഒന്നും മിണ്ടാതെ വളരെ സങ്കടത്തോടു കൂടെ കുറച്ചു നേരം നിന്നു. ഈ സമയം ഒരു മാലാഖ ഒരു കണ്ണിൽ നിന്ന് വീഴുന്ന രക്തത്തുള്ളികളെയും വേറെ ഒരു മാലാഖ തന്റെ തിരുദേഹത്തിലെ ഒഴുകി വീഴുന്ന രക്തത്തെയും ഒരു പാത്രം കാണിച്ച് മേടിച്ച് ആകാശ ത്തോട്ട് വളരെ ആചാരവണക്കത്തോടെ കൊണ്ടുപോയി. ഈ സമയം എനിക്കു തോന്നി, എന്റെയും സകല മനുഷ്യരുടെയും പാപപരിഹാര ബലിയായി നിത്യപിതാവിന് തന്റെ രക്തത്തെ തന്നെ കാഴ്ച കൊടുക്കു യാണെന്നും ആയതിനുശേഷം ആ വ്യാകുലം നിറഞ്ഞ തിരുവാ തുറന്ന്, എന്റെ മകളെ! ഞാൻ ഒരിക്കലും ഒരു ആശ്വാസം അനുഭവിക്കുന്നില്ല. എന്റെ ഹൃദയം ഇടവിടാതെ സങ്കടം അനുഭവിക്കുന്നു. നീ എന്നെ ഓർത്ത് ആശ്വസിപ്പിക്കണം. എന്റെ രക്ഷിതാവെ, എന്തുകൊണ്ട് ഇത്രയ ധികമായി പാടുപെടുന്നു എന്ന് ഞാൻ ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ വീണ്ടും

മകളെ, മനുഷ്യപാപം അധികമായി ഇപ്പോൾ വർദ്ധിച്ചു വരുന്നു. സഹിപ്പാൻ പാടില്ലാത്ത സ്ഥിതിയിൽ ഞാൻ ആയിപ്പോകുന്നു. കുരിശിൽ വച്ച് സഹിച്ചതിലും വലുതായി ഇപ്പോൾ ഞാൻ സഹിച്ചുവരുന്നു. ശുദ്ധമാന കുർ ബ്ബാന കൈക്കൊള്ളപ്പാടു വഴി എന്നെ ആശ്വസിപ്പിക്കാം നിനക്ക്. ഈ സമയം അങ്ങെ മുഖം അളവറ്റവിധത്തിൽ സങ്കടവും ദുഃഖവും നിറഞ്ഞിരുന്നു. എന്നാൽ പറഞ്ഞറിയിപ്പാൻ വശമാകുന്നില്ല. അത്രയും വലിയ സങ്കടത്തിന്റെ സ്ഥിതിയിൽ ആയിരുന്നു. എന്നെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നവരും ഓർക്കുന്നവരും വളരെ ചുരുക്കമാകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം നിന്നസ്ഥലത്തു നിന്ന് കുറെ പൊങ്ങി, പിന്നെ ഞാൻ കണ്ടില്ല. എന്റെ പിതാവെ, ഈ സമയം ഏന്റെ ഹൃദയത്തിലുണ്ടായ സങ്കടം അടക്കാവതല്ലായിരുന്നു. ദൈവം എന്നെ സഹായിച്ചില്ലായെങ്കിൽ നിശ്ചയമായി ഞാൻ മരിച്ചു പോകുമെന്നുകൂടെ എനിക്ക് തോന്നി. ബോധം വീണപ്പോൾ എട്ടരമണിയാകുന്നു" (*ലിഖിതങ്ങൾ*, കത്ത് 9, 1901 സെപ്ത. 15).

സഹന ദാസനായ ക്രൂശിതന്റെ ദുഃഖതീവ്രമായ ദർശനവും ചിത്രീകരണവും വികാരസാന്ദ്രമായി വിശദീകരിക്കുന്ന ഈ കത്തിലെ ഉള്ളടക്കം മറ്റു കത്തുകളിൽ നിന്ന് വേറിട്ട് നില്ക്കുന്നു. വാർദ്ധക്യത്തിലേക്ക് നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന എവുപ്രാസ്യമ്മക്ക് മരണത്തെ ആശ്ലേഷിക്കുവാൻ ഒരുമടിയും ഇല്ലായിരുന്നു; മരണത്തെ മാടി വിളിക്കുവാൻ എപ്പോഴും സന്നദ്ധയുമായിരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും മരണശേഷം ക്രൂശിതനെ സമാശ്വസിപ്പിക്കുവാൻ തന്റെ സാന്നിദ്ധ്യമുണ്ടാകില്ലല്ലോ എന്ന പുനർ ചിന്തനം ആ പുണ്യവതിയെ വല്ലാതെ മഥിച്ചിരുന്നു. തന്റെ ഉള്ളിലെ വൈകാരിക സംഘട്ടനം ആത്മപിതാവിനെഴുതി പങ്കുവക്കുന്നുണ്ട്. "വേഗം മരിച്ച് തന്നെ നിത്യമായി കാണുന്നതിന് വളരെ ആഗ്രഹം ഉണ്ടെങ്കിലും, നമ്മുടെ സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ച് അളവറ്റ പാടുകളെ സഹിക്കുന്ന ഈ ദിവ്യ ഈശോയെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നതിനും തന്നെ കുറിച്ച് എന്തെങ്കിലും സഹിക്കുന്നതിനും പാടുപെടുന്നതിനും പിന്നെ കഴിയുകയില്ലല്ലോ. എന്റെ പിതാവേ! എന്ത്യെ ഇപ്പോൾ ഇത്രയധികം വ്യസനിക്കുകയും ദുഃഖിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു". (*ലിഖിതങ്ങൾ*, കത്ത് 11, 1901 ഒക്ടോബർ 1).

ദിനംപ്രതി ദിവ്യകാരുണ്യം ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ട്, തന്റെ രക്തത്തെ പിതാവിന് ബലിയായി സമർപ്പിക്കണമെന്ന് തന്നോട് ആവശ്യപ്പെട്ട ക്രൂശിതന്റെ മറ്റൊരു ദർശനം വേറൊരു കത്തിൽ കുറിക്കുന്നു. "മകളെ! ഇപ്രകാരം സദാ ഞാൻ ഞെരുങ്ങപ്പെടുന്നു. എന്റെ ഹൃദയത്തിന് ഒരാശ്വാസം നീ വരുത്തി തരണം. എന്റെ മകളെ! നീ മുടങ്ങാതെ നിത്യവും

ദിവ്യകാരുണ്യം ഉൾക്കൊണ്ട്, നന്ദികെട്ട മനുഷ്യർ എന്നോട് ചെയ്യുന്ന കഠിന ഉപദ്രവങ്ങൾക്ക് പരിഹാരമായി എന്റെ പിതാവിന് എന്നെ തന്നെയും എന്റെ രക്തത്തെയും ബലിയായി നിത്യവും നീ കാഴ്ചവക്കണം. നീ വഴിയായി എന്റെ ഹൃദയത്തിന് ഒരു ആശ്വാസം വരുത്തിതരേണം. ഇതു ഞാൻ ഏറ്റമായി നിന്നിൽ നിന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നു" (*ലിഖിതങ്ങൾ*, കത്ത് 25, 1902 നവംബർ 26).

എവുപ്രാസ്യമ്മക്ക് പിശാചുക്കളിൽനിന്നും ഭയങ്കര പീഡനങ്ങളും കഠോര മർദ്ദനങ്ങളും കന്യാവ്രതത്തിനെതിരായ പ്രവൃത്തികളും ഉണ്ടായ സമയത്ത്, രക്തം ഒലിച്ചിറങ്ങുന്ന അഞ്ചു തിരുമുറിവുകളുമായി കുരിശിൽ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്ന രൂപത്തിലാണ് ഏവുപ്രാസ്യമ്മയെ ആശ്വസിപ്പിക്കുവാൻ ക്രൂശിതൻ ദർശനത്തിലൂടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതെന്ന് എവുപ്രാസ്യമ്മ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ക്രൂശിതനിൽ നിന്ന് വേർപിരിഞ്ഞുള്ള ജീവിതം എവുപ്രാസ്യമ്മക്കില്ലായിരുന്നു. "ഒരു വലിയ കുരിശുരൂപം നെഞ്ചോട് ചേർത്ത് വച്ച് അമ്മ ഏറെ നേരം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് താൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്" എന്ന് സിസ്റ്റർ സിൽവേരിയ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ദിവ്യദർശനത്തിന്റെ നിറഞ്ഞ ചൈതന്യത്തിൽ വികാര വിവശയായി പ്രജ്ഞയറ്റു കിടക്കുമ്പോഴും നെഞ്ചിൽ അമർത്തിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്ന ക്രൂശിതരൂപം കാണാം. രണ്ടുമൂന്നു മണിക്കൂർ സമയം ദീർഘിക്കാറുള്ള ഈ പാരവശ്യത്തിൽ നെഞ്ചിൽ അമർത്തി മുറുകെ പിടിച്ചിരിക്കുന്ന ക്രൂശിതരൂപത്തെ അടർത്തിയെടുക്കുവാൻ ആർക്കും കഴിയുമായിരുന്നില്ല. ക്രൂശിതനോടുള്ള സ്നേഹം ദൈവൈക്യമായി പരിശുദ്ധിയുടെ പരിവേഷമിടുന്ന പരിശുദ്ധ നിമിഷങ്ങൾ....

"ഞാൻ ഭൂമിയിൽ നിന്നുയർത്തപ്പെടുമ്പോൾ, എല്ലാ മനുഷ്യരേയും എന്നിലേക്കാകർഷിക്കും" (യോഹ. 12:32). ലോകം കണ്ടിട്ടുള്ള ഏറ്റവും വലിയ മനുഷ്യ സ്നേഹിയായ സാക്ഷാൽ ദൈവപുത്രന്റെ അവസാനനാളുകളിലെ അഗ്രാഹ്യമായ തിരുവചനത്തിന്റെ സാക്ഷാൽക്കാരമായി കാൽവരിയിൽ നാട്ടപ്പെട്ട കുരിശിൽ കിടന്ന് തന്റെ ബലി പൂർത്തിയാക്കിയപ്പോൾ, ആ കുരിശിലേക്ക് ഉറ്റുനോക്കിയ കണ്ണുകൾ എണ്ണിത്തിട്ടപ്പെടുത്തുവാൻ കണക്കു ശാസ്ത്രത്തിന് കഴിഞ്ഞില്ലല്ലൊ. ആ കുരിശാരോഹണമായിരുന്നു മനുഷ്യവിമോചനത്തിന്റെ മോചന ദ്രവ്യം. വി. പൗലോസ് കോറിന്തോസ്ക്കാർക്കുള്ള ഒന്നാം ലേഖനത്തിൽ പറയുന്നു. "യഹൂദർക്ക് ഇടർച്ചയും വിജാതിയർക്ക് ഭോഷത്തവുമായ ക്രൂശിക്കപ്പെട്ട ക്രിസ്തു", വിളിക്കപ്പെട്ടവർക്ക് "ക്രിസ്തു ദൈവത്തിന്റെ

ശക്തിയും ദൈവത്തിന്റെ ജ്ഞാനവുമാകുന്നു" (1 കോറി. 1:23, 24). സഹനത്തിന്റെ പാതയിൽ മാത്രമെ സ്നേഹത്തിന്റെ പൂക്കൾ വിരിയൂ എന്നുറച്ചു വിശ്വസിച്ചിരുന്ന എവുപ്രാസ്യമ്മ, ക്രൂശിതനോട് ചേർത്ത് തന്റെ ജീവിതവും ഒരു ബലിയാക്കി തീർത്തു. ക്രൂശിതനിൽ ദൈവിക പ്രഭാവം ദർശിക്കാനും, ദൈവശക്തി മനസ്സിലാക്കാനും ദൈവവീകജ്ഞാനം സ്വന്തമാക്കാനും എവുപ്രാസ്യമ്മക്ക് സാധിച്ചു. അതിന്റെ ഫലമോ? അവൾ, ക്രൂശിതന്റെ മണവാട്ടിയായി, ക്രൂശിതനോകൂടി ക്രൂശിതയായി.

ക്രൂശിതനെ സ്നേഹിക്കുവാനും ആശ്വസിപ്പിക്കുവാനും എപ്പോഴും കൊതിച്ചിരുന്നു ആ സ്നേഹപുത്രി, കർത്താവിന്റെ തിരുമുറിവുകളുടെ ലുത്തിനിയ പലപ്പോഴും ചൊല്ലുമായിരുന്നു. "കർത്താവെ, ഞാൻ അങ്ങയെ വാഴ്ത്തി സ്തുതിക്കുന്നു" എന്ന് പ്രത്യുത്തരം നല്കുന്ന 18 അപേക്ഷാ പ്രകരണങ്ങളാണ് ഈ തിരുമുറിവുകളുടെ ലുത്തിനിയിൽ ഉൾച്ചേർന്നിട്ടുള്ളത്. സമാപന പ്രാർത്ഥന ഇപ്രകാരമാണ്. ഓ എന്റെ ഈശോയെ, അങ്ങേ തിരുമുറിവുകളിൽ എന്റെ പേരിനെ എഴുതിയിടണമെ; ലോകമായാതന്ത്രങ്ങളിൽ ഞാൻ അകപ്പെടാതെയിരിപ്പാനായി, ഈ തിരുമുറിവുകളിൽ എന്നെ കാത്തു സൂക്ഷിക്കണമെ. അങ്ങേ തിരുമേനിയിലുള്ള സകല തിരുമുറിവുകളെക്കുറിച്ചും എന്റെ മരണനേരം അടുക്കുമ്പോഴും എന്നെ തൃക്കൺപാർത്ത് അങ്ങേ പങ്കപ്പാടും തിരുമരണവും കൊണ്ട് സമ്പാദിച്ച പുണ്യയോഗ്യതകളാൽ എന്നെ രക്ഷിക്കണമെ, ആമ്മേൻ.

ക്രൂശിതന്റെ തിരുമുറിവുകളെപ്പറ്റി പ്രാർത്ഥിച്ചും ധ്യാനിച്ചും എവുപ്രാസ്യമ്മ ജീവിച്ചു. ഭാഗ്യമരണത്തിനുശേഷം അവൾ ദൈവദാസിയായി; ധന്യയായി; വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവളായി; നാളെ അവൾ വിശുദ്ധ പദവിയിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെടും!